

HỒI 512

Đồng Cừu Dịch Khí

K

hấu Trọng đang say ngủ trong căn phòng phía tây, chợt tỉnh giấc bởi tiếng bước chân. Gã mệt mỏi mở choàng mắt, trời đã sáng bạch nhưng gã vẫn chưa dậy giấc, chỉ bởi mấy đêm rồi không được ngủ ngon.

Tiếng Thuật Văn vang lên ngoài cửa: “Khấu gia! Thiếu soái!”

Khấu Trọng tung chăn ngồi dậy, nhíu mày: “Chuyện gì?”

Thuật Văn đẩy cửa bước vào, dáng vẻ hơi căng thẳng: “Khả Đạt Chí đang chờ Khấu gia ở ngoại sảnh.”

Khấu Trọng lập tức phấn chấn tinh thần, thậm chí chẳng lẽ tên tiểu tử này lại thích đánh nhau đến thế, mới sáng sớm đã đến khiêu chiến với mình? Rồi hỏi: “Lăng thiếu gia đâu?”

Thuật Văn nói: “Từ gia vừa mới ra ngoài, bảo Thiếu soái thức dậy thì chờ một lát, Từ gia sẽ cùng đi ăn sáng với ngài.”

Khấu Trọng cười mắng: “Hảo tiểu tử! Trọng sắc khinh bạn, sáng sớm đã bỏ rơi người huynh đệ tốt này.”

Khấu Trọng vội vàng chải đầu rửa mặt, cầm Tĩnh Trung Nguyệt ra gặp Khả Đạt Chí.

Khả Đạt Chí hông đeo Cuồng Sa đao đứng gần cửa sổ, đắm đắm nhìn phong cảnh bên ngoài sân, nhìn mà cũng như không thấy. Khấu Trọng dám khẳng định y đang tâm sự trùng trùng.

Đến sau lưng y, Khấu Trọng nghiêm chỉnh cất tiếng: “Chào Khả huynh!”

Khả Đạt Chí từ từ xoay người lại, đưa mắt nhìn Tĩnh Trung Nguyệt, ánh mắt trở nên sắc bén, nói: “Đao của Thiếu soái chẳng những sửa danh hiệu rất hay mà còn là bảo đao hiếm có trên đời. Có thể cho tiểu đệ mượn xem không?”

Khấu Trọng đưa ngay Tỉnh Trung Nguyệt cho y, Khả Đạt Chí cầm chuôi đao rút ra khỏi vỏ, giơ ngang lên rồi chém thử mấy nhát vào không khí, đoạn ngạc nhiên nói: "Thật là kỳ lạ, tại sao khi nằm trong tay Thiệu soái thì mới phát ra ánh sáng màu vàng nhạt?"

Khấu Trọng nhún vai: "Có lẽ phải hỏi ông trời mới được."

Hai người nhìn nhau rồi cười lớn.

Khả Đạt Chí vui vẻ tra đao vào vỏ, đợi Khấu Trọng gác bảo đao lên chiếc đôn nhỏ bên cạnh rồi hỏi: "Tử Lăng huynh vẫn chưa dậy sao?"

Khấu Trọng ấp úng: "Ta cũng chẳng biết mới sáng sớm hắn đã chạy đi đâu rồi. Ta cũng đang khua chiêng gõ trống rao tìm hắn khắp nơi đây."

Khả Đạt Chí bị lời nói của gã chọc cười, thích thú nói: "Thiệu soái không những là địch nhân đáng tôn kính, còn là bằng hữu rất thú vị, cho đến nay ta vẫn còn hoài niệm tình cảnh nhâm nhi đàm thoại với Thiệu soái ở Trường An."

Khấu Trọng cười nói: "Thôi tôn kính quái gì! Lúc nào lão ca chả nhắm nhắm muốn làm thịt ta!"

Khả Đạt Chí phì cười: "Hôm nay ta đến tìm huynh, chỉ muốn xem huynh là bằng hữu, không có ý muốn động can qua."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Ta đang lấy làm lạ vì chuyện này, bởi vì bây giờ người không tôn trọng ta quá, không coi ta là địch nhân, hả?"

Hai mắt Khả Đạt Chí rực lên đầy sát cơ, y trầm giọng nói: "Ta đang muốn hợp tác với huynh làm một chuyện thú vị, đó là làm thịt tên tiểu tử Liệt Hà!"

Khấu Trọng ngẩn ra một lúc rồi ngạc nhiên nhìn Khả Đạt Chí: "Huynh đã có Cuồng Sa đao, thì việc này còn cần nhờ ai giúp đỡ nữa?"

Khả Đạt Chí ủ rũ nói: "Vấn đề là việc này không thể để Tú Phương tiểu thư biết, nếu không xảy ra việc gì ta phải gánh chịu hậu quả hết."

Khấu Trọng nói: "Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Khả Đạt Chí chép miệng: "Tuy không giống như Thiệu soái tưởng tượng nhưng cũng chẳng khác xa bao nhiêu! Đêm qua Tú Phương tiểu thư đã cùng nghiên cứu nhạc phổ với tên tiểu tử mình đầy yêu khí ấy, đến sáng y mới bỏ đi. Tên Liệt Hà này không xem Khả Đạt Chí ra gì cả, ta nhất định phải khiến cho y ôm hận."

Khấu Trọng giật mình: “Họ có làm gì không?”

Khả Đạt Chí nói đầy vẻ khẳng định: “Ta đảm bảo họ chỉ nghiên cứu nhạc phổ, nếu y dám chạm vào ngón tay Tú Phương tiểu thư, ta sẽ chặt cái đầu thối của y xuống.” Rồi lại nói: “Huynh quen biết y thế nào vậy? Liệt Hà là nhân vật mới nổi mấy năm gần đây ở đại thảo nguyên, thích nhất là đi khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, nhưng cũng có chút bản lĩnh.”

Khấu Trọng nói: “Ta gặp y ở Hoa Lâm, đã ăn một bữa cơm với y, nhưng Khả huynh có biết y là người trong Ngũ Minh Tử của Đại Minh Tôn giáo hay không. Không phải là ta sợ y, nhưng muốn giết y không dễ tí nào, nếu không ổn, giết y không được mà còn bị y tố cáo với Tú Phương, chúng ta sẽ gặp rắc rối!”

Khả Đạt Chí cười khổ: “Ta đang lấy làm đau đầu vì chuyện này, dù thế nào đi chăng nữa chúng ta cũng không thể làm Tú Phương tiểu thư đau lòng, lão huynh có cách nào làm sạch sẽ một chút không?”

Khấu Trọng giở trò cũ: “Bây giờ chắc huynh hiểu tại sao ta khuyên huynh không nên đụng vào Sa Chỉ Tinh rồi chứ gì?”

Khả Đạt Chí cười khổ: “Thực ra khi được lão huynh cảnh cáo, ta đã quyết định không đụng vào Sa Chỉ Tinh, không phải là sợ huynh báo thù mà vì ta tôn trọng huynh, xem huynh là một đối thủ có tư cách.”

Khấu Trọng bắt đầu nảy sinh thiện cảm với Khả Đạt Chí, cười ha hả: “Đúng vậy. Con bà nó, làm sao tìm ra phương pháp diệt trừ Liệt Hà thần không biết quỷ không hay, để sau khi xong chuyện Thượng Tú Phương không hoài nghi chúng ta, nhiều lắm chỉ hoài nghi là lão Bạt và Lãng thiếu gia. Khà! Bọn ta làm như vậy tựa hồ thiếu chút phong độ, bỏ tình trường mà đi tranh thắng chiến trường.”

Khả Đạt Chí lạnh lùng: “Thắng làm vua, thua làm giặc, tên tiểu tử này giỏi dụ dỗ đàn bà, chỉ lo y dùng thủ đoạn bỉ ổi chiếm đoạt Tú Phương tiểu thư.”

Khấu Trọng chép miệng: “Khả huynh đúng là rất giỏi thuyết phục người ta, sợ nhất là y dùng những thủ đoạn đề tiện lung lạc Tú Phương tiểu thư. Lúc ấy muốn bàn đến chuyện phong độ cũng muộn quá rồi!”

Khấu Trọng thở dài rồi tiếp: “Người có dám làm thật hoành tráng, một là không làm, hai là đã làm thì làm cho cương quyết rốt ráo, dứt khoát tiêu diệt cả Đại Minh Tôn giáo không?”

Khả Đạt Chí sáng mắt lên, nói: "Thiếu soái có đề nghị gì, Khả mỗ nhất định sẽ chiều theo."

Khấu Trọng nói: "Tạm thời ta chỉ nghĩ được ba phương pháp đối phó với tên tiểu tử này."

Khả Đạt Chí vui mừng nói: "Có những ba phương pháp? Thiếu soái thật khiến cho tiểu đệ vui mừng."

Khấu Trọng mỉm cười: "Trước khi nói ra, tiểu đệ phải làm rõ hai chuyện."

Khả Đạt Chí ngạc nhiên: "Hai chuyện nào?"

Khấu Trọng nói: "Chuyện thứ nhất là huynh làm sao biết nơi ta ẩn thân, ta ra vào rất thận trọng cơ mà."

Khả Đạt Chí nói: "Thận trọng có ích gì, Long Tuyền có rộng lớn gì cho cam, chính Tôn Sương Hoa nói cho ta biết."

Khấu Trọng gãi đầu: "Tôn Sương Hoa?"

Khả Đạt Chí nhần nại: "Tôn Sương Hoa là nữ kiếm sĩ hàng đầu dưới trướng Bái Tử Đình, chính là người con gái Mạt Hạt xinh đẹp đã đi cùng Tú Phương tiểu thư đêm qua."

Khấu Trọng kêu lên như bắt được vàng: "Té ra nàng là Tôn Sương Hoa, đúng là mỹ nhân của mỹ nhân."

Khả Đạt Chí gật đầu: "Rất ít thiếu nữ có cặp giò dài đến vậy, dù cho ở Đột Quyết cũng hiếm có."

Khấu Trọng cười khì: "Bọn ta thật ra là cùng chung lý tưởng hay là cùng một phường mèo mả gà đồng? Nói tới nữ nhân, ta không còn cảm thấy ngại là địch nhân của ta nữa."

Khả Đạt Chí cười nói: "Sao cũng được. Nghe nói Bái Tử Đình và Tôn Sương Hoa tăng tị với nhau, cho nên Tôn Sương Hoa làm ra vẻ không để ý đến những người đàn ông khác, chuyện thứ hai cần phải làm rõ là chuyện gì?"

Khấu Trọng ghé tai Khả Đạt Chí nói nhỏ: "Cái gã tiểu tử nhà ngươi đã phải lòng Thượng Tú Phương rồi đúng không?"

oOo

Từ Tử Lăng gặp Âm Hiến Hạc ở một quán ăn gần cửa Nam, trong quán khách khứa chen chúc ồn ào, Âm Hiến Hạc vốn tính khinh khỉnh khác người hoàn toàn tách biệt khỏi không khí nhộn nhịp đó.

Hai người ngồi ở một góc, Âm Hiến Hạc kể lại: "Thật ta không ngờ, sau khi rời khỏi tiệm la của Đỗ Hưng ở Chu Tước đại nhai, Hứa Khai Sơn đi thẳng đến một căn nhà ở phía tây thành nghỉ qua đêm, cả đêm không rời khỏi căn nhà nửa bước, trước khi ta đến đây hẳn vẫn ở đó."

Từ Tử Lăng rất thắc mắc, nếu y là người của Đại Minh Tôn giáo, không có lý do gì không tìm bọn Sa Phương thương lượng, trừ phi trong ngôi nhà có đường ngầm và hẳn có thể lên lút chuồn đến chỗ khác.

Âm Hiến Hạc nói: "Chắc Từ huynh nghĩ trong ngôi nhà đó có đường ngầm thông đến nơi khác phải không. Khả năng này rất nhỏ. Nói thật với huynh, ta rất tâm đắc với việc truy tìm tung tích này. Nhưng đêm qua dưới đất không có một động tĩnh gì, nếu y rời căn nhà đó bằng đường hầm thì chắc chắn sẽ không qua mặt được ta. Hơn nữa ta đã điều tra căn nhà đó chính là của một danh kỹ tên Tuệ Thanh, chắc là không liên quan đến Đại Minh Tôn giáo."

Từ Tử Lăng nghi hoặc, nhất thời không xác định được Hứa Khai Sơn là người thế nào.

Âm Hiến Hạc nói: "Ta có một đề nghị."

Từ Tử Lăng nói: "Xin Diệp công tử cứ nói."

Âm Hiến Hạc nói: "Ta biết Từ huynh sợ Hứa Khai Sơn hàm oan, và vì thế có thể để hung thủ thật sự lọt lưới, đúng không?"

Từ Tử Lăng gật đầu.

Âm Hiến Hạc nói: "Chỉ cần tìm thổ phỉ, có thể sẽ điều tra được kẻ sai khiến có phải là Hứa Khai Sơn hay không, chỉ bằng chúng ta tạm thời bỏ Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng, toàn lực tìm kiếm thổ phỉ."

Từ Tử Lăng nghe y nhắc nhở, mừng rỡ nói: "Ý hay, bây giờ ta hầu như có thể khẳng định thổ phỉ là người của Bái Tử Đình, nhưng vấn đề là không ai thấy mặt mũi thật sự của Thôi Vọng, làm sao tìm ra y?"

Âm Hiến Hạc cười lạnh: "Nếu Thôi Vọng là người của Bái Tử Đình, bây giờ sắp lập quốc, Thôi Vọng cho dù không ở Long Tuyền thì chắc chắn cũng sẽ quanh quẩn đâu đây. Chuyện này thật là khiến người ta khó hiểu, những kẻ bị Thôi Vọng giết ở Ấm Mã Dịch toàn

là người Hồi Hột, bản thân Thôi Vọng cũng là người Hồi Hột, người Hồi Hột sao lại chịu bán mạng cho người Mạt Hạt?"

Từ Tử Lăng giật mình, nói ra vị trí của tòa trang viên ở ngoài thành, nói: "Nơi này rất quái lạ, nói không chừng thổ phỉ đang ở đó, nếu không để cho một tốp người Hồi Hột xuất hiện ở Long Tuyền, sẽ khiến người ta nghi ngờ."

Âm Hiến Hạc nói: "Đây là một manh mối, ta không tin Thôi Vọng có thể trốn vĩnh viễn được."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu phát hiện ra điều gì, đừng nên tự hành động, huynh phải xem chúng tôi là huynh đệ mới được."

Âm Hiến Hạc nở nụ cười hiểm hoi, nói: "Huynh đệ? Từ ngữ này đối với ta thật mới mẻ, yên tâm! Nếu có phát hiện gì, ta sẽ thông báo cho Từ huynh và Khấu huynh."

Hai người thương lượng xong chi tiết phối hợp hành động rồi ai đi đường nấy.

Từ Tử Lăng thuận đường đi đến Nam môn, đi một vòng quanh thành, cuối cùng phát hiện trên một thân cây có ám hiệu mà Đoàn Ngọc Thành dùng dao nhọn vạch xuống, nói rõ thời gian và địa điểm gặp mặt.

Từ Tử Lăng xóa ám hiệu rồi vội vàng bỏ đi.

oOo

Khả Đạt Chí đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng uể oải ngồi xuống ghế, lại làm hiệu cho Khấu Trọng ngồi bên, lắc đầu cười khổ: "Câu nói này của huynh còn khó đỡ hơn cả Tỉnh Trung Nguyệt. Ngày đó ta nhận lệnh bảo vệ Tú Phương tiểu thư đến Long Tuyền, trong lòng đã quyết định dù có liều mạng cũng không để Tú Phương tiểu thư bị tổn thương gì. Huynh tin cũng được, không tin cũng được, ta chưa bao giờ có ý nghĩ gì sai trái đối với Tú Phương tiểu thư, và rất khâm phục tài nghệ của nàng. Tiểu đệ không phải kẻ giữ thân như ngọc, mà thậm chí là rất phong lưu, nhưng khi gặp nàng thì trong lòng chỉ toàn sự tôn trọng. Cho nên không thể chịu nổi khi có hạng người như Liệt Hà tiếp cận nàng, bởi vì ỹ không xứng."

Khấu Trọng nói: "Ta tin huynh. Bởi vì huynh là người rất kiêu ngạo, coi người khác bằng nửa con mắt, không bao giờ nói dối."

Khả Đạt Chí ngẩn ra nhìn gã, từ tốn nói: “Đa tạ! Không ngờ huynh lại hiểu ta đến vậy.”

Rồi lại nói: “Ta vẫn chưa hiểu Thiếu soái tại sao đến Long Tuyền.”

Khấu Trọng kể chuyện thổ phỉ và tám vạn mảnh da dê, cười rằng: “Đại hãn của huynh chỉ chực ăn thịt uống máu ta, thế mà lão huynh lại đến hợp tác với ta, không sợ Đại hãn bực mình sao?”

Khả Đạt Chí nói: “Tuống ở ngoài có khi không nghe theo lệnh vua. Mục đích của ta là bảo vệ Tú Phương tiểu thư, ai dám trách ta. Ngày sau nếu ta giao thủ với Thiếu soái, tuyệt đối sẽ không lưu tình.”

Khấu Trọng cười: “Không dám, ta cũng vậy!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lớn.

Khấu Trọng nói: “Ba phương pháp của ta đều chẳng hay ho gì, mong Khả huynh đừng cười. Phương pháp thứ nhất chính là khi hai chúng ta đi bên cạnh Tú Phương tiểu thư, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng sẽ ra tay giết Liệt Hà, vậy là huynh với ta có thể chối bay biển.”

Khả Đạt Chí nhú mày: “Đừng hiểu lầm ta cười huynh, chỉ cần Tú Phương tiểu thư biết Bạt huynh và Từ huynh ra tay, huynh làm sao chối nổi?”

Khấu Trọng nói: “Cho nên mới nói phương pháp này chẳng hay ho gì hết, nhưng không phải là không khả thi, chỉ cần không ai biết là lão Bạt và Tử Lăng làm là được. Vấn đề lớn nhất là tên tiểu tử Liệt Hà xuất thân nhập hóa, rất khó tìm được y, hơn nữa phải làm cho người ta biết y bị giết trong khoảng thời gian nào.”

Khả Đạt Chí nói: “Ta không thể chính tay lấy mạng tên tiểu tử đó thật là đáng tiếc.”

Khấu Trọng nói: “Vậy thì đừng chọn cách này, e rằng cách thứ hai huynh càng không thể nghe được, vậy ta nói cách thứ ba đây.”

Khả Đạt Chí ngắt lời: “Tại sao không nói ra nghe thử?”

Khấu Trọng nói: “Phương pháp thứ hai là do ta sẽ thu thập hãn, còn huynh thì đứng bên ngoài, giả vờ bất hòa với ta, Tú Phương tiểu thư sẽ không nghi cho huynh.”

Nói xong thì thở dài, làm như vậy coi như là cắt đứt với Thượng Tú Phương, sau này chỉ còn nước trở mặt thành thù.

Khả Đạt Chí lắc đầu: “Làm sao mà được, còn cách thứ ba thì thế nào?”

Khấu Trọng thở phào, nói: "Cách thứ ba là phải làm lớn chuyện, tấn công Đại Minh Tôn giáo, buộc Liệt Hà phải ra tay phản công, chúng ta giả vờ bắt đắc dĩ giết chết y, Tú Phương tiểu thư cũng khó trách được chúng ta."

Khả Đạt Chí hơi trầm ngâm, gật đầu: "Đây không phải là cách duy nhất khả thi. Có điều không thể giết bừa người của Đại Minh Tôn giáo, huống hồ gần đây họ cũng chưa gây nên tội ác gì ghê gớm, thành thử về lý có phần không xuôi, huynh có cách gì hay?"

Khấu Trọng nói: "Cứ giao cho ta. Huynh chỉ cần giám sát Liệt Hà, đừng để y có cơ hội tiếp xúc một mình với Thượng Tú Phương là được. Đêm nay chúng ta gặp mặt rồi bàn tiếp."

Khả Đạt Chí mỉm cười: "Bây giờ tâm trạng ta vui hơn nhiều rồi, ở Long Tuyền ta còn có chút ảnh hưởng, có chuyện gì cần, Thiếu soái cứ việc căn dặn, Khả Đạt Chí lấy Cuồng Sa đao ra đảm bảo sẽ không làm hỏng việc của Thiếu soái."

Khấu Trọng đứng dậy tiễn y ra cửa: "Nếu có chuyện gì cần lão ca xuất mã, ta sẽ không khách khí đâu nhé."

Khả Đạt Chí vừa lên ngựa đi khỏi, Tổng Sư Đạo đã tới, nói: "Chuyện đệ nhờ ta, đã có chút manh mối rồi."

- o O o -